

כִּיּוֹן שאומרים ישראל "ה' אחד" בהתעוררות ששה צדדים, אז כל אותם ששת הצדדים נעשים אחד ונכנסים בתשוקה אחת, וסוד זה ו' אחד, פשיטות בלבדו בלי דבקות אחרת אליו, אלא הוא לבדו פשוט מכל, והוא אחד.

באותה שעה הגבירה מתתקנת ומתקשטת, ושמשיה מכניסים אותה בלחש רב אל בעלה, ואומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. זהו בלחש, שפך צריך להכניסה לבעלה. אשרי העם שיודעים את זה ומסדרים סדור עליון של האמונה.

באותה שעה שמתחברים הבעל והגבירה כאחד, אז הפרוז יוצא מצד הדרום, מתעוררים חילות ומחנות שמגלים אהבה לרבונם.

אז מתעורר ממנה אחד עליון, ששמו בוא"ל, גדול המחנות, ובידו ארבעה מפתחות שנוטל מארבעת צדדי העולם. ומפתח אחד נרשם באות י', ומפתח אחר נרשם באות ה', ומפתח אחד נרשם באות ו', (ומפתח אחר נרשם באות ה') ומניחים אותו תחת עץ החיים. ואותם שלשה מפתחות שנרשמו בשלש האותיות הללו נעשים אחד. כיון שנעשים אחד, אותו המפתח האחר עולה ועומד ומתחבר באותו אחר שהוא כלל השלש, וכל אותם מחנות וחילות נכנסים לאותם שני המפתחות לתוך הגן, וכלם מיחדים כמו שלמטה.

יהו"ה - זה רשם של האות י', הראש העליון שבשם הקדוש. אלהינו - זהו סוד של רשם האות ה' העליונה, האות השניה שבשם הקדוש. יהו"ה - זו משיכה שנמשכת למטה בסוד הרשם של האות ו', שהן שתיים, והאותיות נמשכות להיות במקום הזה, והוא אחד. כל השלש הללו הן אחד ביחוד אחד.

כיון שכל זה נעשה אחד ביחוד אחד, ונשאר הכל בסוד של אות ו' שלם, מראש המעין ומההיכל הפנימי, ויורש את האבא והאמא, אז מכניסים את הגבירה עמו, שהרי עכשו הוא שלם בכל הטוב העליון, ויכול להזין אותה ולתת לה מזון וספוק פראוי. וכל אותם האיברים שלו כלם אחד. ואז מכניסים אותה אליו בלחש. למה

בְּלַחַשׁ? כְּדִי שְׁלֵא יִתְעַרֵב זֶר בְּאוֹתָהּ שְׁמִחָה, כְּמוֹ שְׁנֵאמֵר (משלי יד)
וּבְשִׁמְחָתוֹ לֹא יִתְעַרֵב זֶר.

בִּיּוֹן שֶׁהוּא מְתִיחַד לְמַעֲלָה בְּשֵׁשֶׁה צְדָדִים, אַף כֶּף הִיא מְתִיחַדַת
לְמִטָּה בְּשֵׁשֶׁה צְדָדִים אַחֲרִים, כְּדִי לְהִיּוֹת אֶחָד לְמַעֲלָה וְאֶחָד
לְמִטָּה, כְּמוֹ שְׁנֵאמֵר (זכריה ד) יְהִי־ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד. אֶחָד לְמַעֲלָה
בְּשֵׁשֶׁה צְדָדִים – שְׁכָתוּב (דברים ו) שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. הָרִי
שֶׁשׁ תְּבוֹת כִּנְגַד שֵׁשֶׁה צְדָדִים. אֶחָד לְמִטָּה בְּשֵׁשֶׁה צְדָדִים – (זְהוּ שְׁכָתוּב)
כְּרוּף שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. הָרִי שֵׁשֶׁה צְדָדִים אַחֲרִים בְּשֵׁשׁ
תְּבוֹת. ה' אֶחָד – לְמַעֲלָה. וְשִׁמוֹ אֶחָד – לְמִטָּה.

וְאִם תֵּאמֵר, הָרִי כְּתוּב אֶחָד לְמַעֲלָה, וְלְמִטָּה לֹא כְּתוּב אֶחָד. וְעַד
הוּא אֶחָד בְּחֻלּוּפֵי אוֹתִיּוֹת. אוֹתִיּוֹת הַזְּכָר לֹא מְתַחַלְפוֹת,
אוֹתִיּוֹת הַנְּקֵבָה מְתַחַלְפוֹת, שֶׁהָרִי שֶׁבַח הַזְּכָר עַל הַנְּקֵבָה. וְכִדִּי שְׁלֵא
תִשְׁלַט עֵינַי הָרַע אָנּוּ מְחַלְיִפִּים אוֹתִיּוֹת שְׁלֵא אוֹמְרִים אֶחָד בְּגִלּוּי,
וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּשֶׁתֵּעַבֵר עֵינַי הָרַע מִן הָעוֹלָם וְלֹא תִשְׁלַט (אֶצְלָה), אִז
יִקְרָא אֶחָד בְּגִלּוּי. מִשּׁוֹם שֶׁעֲכָשׁוּ, כְּשֶׁאוֹתוֹ הִצַּד הָאֲחֵר נִדְבַק עִמָּה,
אִינָהּ אֶחָד, אֲלֵא שְׁאָנּוּ מִיַּחַדִּים אוֹתָהּ בְּלַחַשׁ בְּסוּד הָאוֹתִיּוֹת
הָאֲחֵרוֹת, וְאוֹמְרִים וְעַד.

אֲבָל לַעֲתִיד לְבֹא שִׁיפְרֵד אוֹתוֹ הִצַּד מִמֶּנָּה וְיַעֲבֵר מִהָעוֹלָם, אִז יִקְרָא
אֶחָד וְדָאִי, שְׁלֵא יְהִי־ה' עִמָּה שְׁתַּפּוֹת וְדִבְקוֹת אַחֲרָת, כְּמוֹ
שְׁנֵאמֵר (זכריה יד) בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי־ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד, בְּגִלּוּי בְּפִרוּשׁ,
וְלֹא בְּלַחַשׁ וְלֹא בְּסוּד.

וְלָכֵן אָנּוּ מִיַּחַדִּים אוֹתָהּ מֵאוֹתוֹ הִצַּד הָאֲחֵר, כְּמִי שֶׁמִּזְמִין אַחֵר לְהִיּוֹת
עַד שְׁלוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁזְּהוּ הָעַד שְׁלָנּוּ, וְהִצַּד הָאֲחֵר אִינּוּ עַד אֲלֵינוּ.
וְאִז הִיא נִפְרָדַת מֵאוֹתוֹ הִצַּד. בִּיּוֹן שְׁבָאָה, אָנּוּ מְכַנְיָסִים אוֹתָהּ לַחֲפָה
אֶל בְּעֵלָה, הַמְּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, בְּכָל רְצוֹן וְכוֹנֵת הַלֵּב, וְלָכֵן הוּא אֶחָד.
בְּשֵׁעָה שֶׁהִיא בָּאָה עִם עֲלְמוּתֶיהָ וְרוּצָה לְהִפְרֵד מֵהִצַּד הָאֲחֵר, לֹא
בָּאָה אֲלֵא כְּמִי שֶׁמִּזְדַּמְנֵת לְרֵאוֹת אֶת כְּבוֹד הַמְּלֶךְ וְלֹא יוֹתֵר,
וְכֶךְ מְכַרְיָזִים שִׁיזְדַּמְנּוּ לְרֵאוֹת בְּכְבוֹד הַמְּלֶךְ, כְּמוֹ שְׁנֵאמֵר (שִׁיר הַשִּׁירִים)
צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמְּלֶךְ שְׁלֹמֹה. צְאוּ לְרֵאוֹת בְּכְבוֹד הַמְּלֶךְ
אִז הִצַּד הָאֲחֵר לֹא נוֹחַ לוֹ לְרֵאוֹת, וְנִפְרָד מִמֶּנָּה. בִּיּוֹן שְׁבָאָה, כָּל אוֹתָם
שֶׁמְשִׁיָּה מְכַנְיָסִים אוֹתָהּ לַחֲפָה עִם הַמְּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן בְּלַחַשׁ, בְּסוּד.
שְׁאֵלְמָלָא לֹא כֶּף, לֹא יִפְרֵד מִמֶּנָּה אוֹתוֹ הִצַּד הָאֲחֵר וְתִתְעַרֵב הַשְּׁמִחָה.

אבל לעתיד לבא, כשיפרד ממנה אותו הצד האחר, אז ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ביון שנכנסת לחפה והיא עם המלך העליון, אז אנו מעוררים שמחה של ימין ושמאל, כמו שנאמר (דברים ו) ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך וגו', והיה אם שמוע וגו', בלי פחד כלל, שהרי הצד האחר לא יתקרב לשם ואין לו רשות.

הבפחה, כל זמן שרוצים להכניסה למלך לשמחת השמוש, צריך בלחש בסוד, כדי שלא ימצא ברגלי (אדם שמגלה) צעדיה, רמז של הצד הרע ולא ידבק עמה, ולא ימצאו בכנים רמז של פסול כלל. וכך אמר יעקב לבניו, שמא חס ושלום ארע פסול (בזרעי או) במטתי. אז הם אמרו, כמו שאין בלבך אלא אחד, כך וכי, אין לנו דבקות בצד האחר כלל. שהרי פרוש היה ממטתך, ואנו ביחוד למלך העליון ואין לנו כלל דבקות בצד האחר, שהרי בפרדה מהצד האחר (היינו ברצון) היה הרצון והמחשבה שלנו.

ביון שידע שהצד האחר, לא נדבק שם כלל, אז נכנסה האשה לבעלה בלחש, בסוד היחוד של ששה צדדים. פתח ואמר, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שהרי היא בסוד של אחד, בעלמותיה, בלי ערבוב כלל, ולא שתפות של הצד האחר.

ובא ראה, באותה שעה היו יעקב ובניו בדיוקן עליון למטה עם השכינה. יעקב היה בסוד של ששה צדדים של העולם העליון בסוד אחד. בניו היו בדיוקן של ששה צדדים של העולם התחתון. והוא רצה לגלות להם אותו קץ, כמו שבארנו, שיש קץ ויש קץ, יש קץ הימין ויש קץ הימין. קץ הימין - זו המלכות הקדושה, סוד האמונה, סוד מלכות השמים. קץ הימין - זה סוד של מלכות הרשעה, סוד של הצד האחר שנקרא קץ כל בשר, והרי בארנו.

ביון שראה שהסתלקה שכינה ממנו וכי, הם אמרו: כמו שאין בלבך אלא אחד, שאתה בסוד של העולם העליון והוא אחד - אף אנו, שאנו בסוד של העולם התחתון, הוא אחד. ולכן נזכרו שני לבבות, סוד של העולם העליון, שהוא הלב של יעקב, והסוד של העולם התחתון, שהוא הלב של בניו. אז הכניס אותה בלחש. וכמו שהם התיחדו - הסוד של העולם העליון באחד, והסוד של העולם התחתון באחד, אף כך אנו צריכים ליחד את העולם

הַעֲלִיּוֹן בְּאֶחָד וְלִיחַד אֶת הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן בְּסוּד שֶׁל אֶחָד. זֶה בְּשֵׁשׁ צְדָדִים, וְזֶה בְּשֵׁשׁ צְדָדִים. וְלָכֵן שֵׁשׁ תְּבוֹת כָּאֵן בְּסוּד שֶׁל שֵׁשׁ צְדָדִים. וְשֵׁשׁ תְּבוֹת כָּאֵן בְּסוּד שֶׁל שֵׁשׁ צְדָדִים, (זכריה יד) ה' אֶחָד וְשָׂמוּ אֶחָד. אֲשֶׁרִי גוֹרְלוֹ וְחִלְקוֹ שֶׁל מִי שֶׁשָּׂם רְצוֹנוֹ לְזֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא אָמַר כֶּף, הַתְּעוֹרְרוֹת זֹו שֶׁל הַיְחוּד יָפָה הִיא, שְׁסוּד בְּרוּר הַדְּבָר הַרִי בְּאַרְנוֹ, וְהַדְּבָרִים הִלְלוּ עֲתִידִים לְהַתְּעַד לְפָנֵי עֲתִיק הַיָּמִים בְּלִי בּוֹשָׁה כָּלֵל.

רעיא מהימנא

מִצְוָה לְלַמֵּד תּוֹרָה בְּכָל יוֹם, שֶׁהִיא סוּד הָאֱמוּנָה הַעֲלִיּוֹנָה לְדַעַת דְּרִכֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. שֶׁכָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, זוֹכֶה בְּעוֹלָם הַזֶּה וְזוֹכֶה בְּעוֹלָם הַבָּא וְנִצּוֹל מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים הַרְעִים, מִשׁוּם שֶׁהַתּוֹרָה הִיא סוּד הָאֱמוּנָה, שְׁמִי שֶׁמִּתְעַסֵּק בָּהּ, מִתְעַסֵּק בְּאֱמוּנָה הַעֲלִיּוֹנָה, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁרְה שְׂכִינְתּוֹ בְּתוֹכּוֹ שֶׁלֹּא תִזְוֶז מִמֶּנּוּ. מִי שִׂוִּידַע דְּבַר תּוֹרָה, צָרִיךְ לְרַדֵּף אַחֲרָיו וְלִלְמַד דְּבַר זֶה מִמֶּנּוּ, לְקַיֵּם אֶת סוּד הַכְּתוּב, מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבּוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. הַתּוֹרָה הִיא עֵץ הַחַיִּים לְתַת חַיִּים לְכָל. מִי שֶׁמִּתְחַזֵּק בַּתּוֹרָה, מִתְחַזֵּק בְּעֵץ הַחַיִּים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ.

וְכַמָּה סוּדוֹת עֲלִיּוֹנִים בְּאַרְנוֹ בְּמִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, שֶׁזוֹכֶה לְהַקְּשֵׁר בַּתּוֹרָה שֶׁלְמַעְלָה. בְּעוֹלָם הַזֶּה אֵינוֹ שׁוֹכֵךְ, וְאֵינוֹ שׁוֹכֵךְ בְּעוֹלָם הַבָּא, וְאֵפְלוֹ בְּקַבֵּר שֶׁפְּתוּתָיו מְרַחֲשׁוֹת בַּתּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר דּוֹכֵב שִׁפְתֵי יִשְׁנִים. (ע"כ רעיא מהימנא)

זהר:

פְּתַח וְאָמַר, וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה. כָּאֵן הוּא יְחוּד בְּכָלֵל אֶחָד. מַעְלָה וּמַטָּה. לֹא כְּתוּב וְיִקְחוּ תְרוּמָה, אֲלֵא וְיִקְחוּ לִי תְרוּמָה, מַעְלָה וּמַטָּה, בְּלִי פְרוּד כָּלֵל.

מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבּוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי. פְּסוּק זֶה כֶּךָ צָרִיךְ לֹאמַר אוֹתוֹ: כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבּוֹ. מֵה זֶה מֵאֵת כָּל אִישׁ? אֲלֵא סוּד יֵשׁ כָּאֵן לְאוֹתָם בְּעֲלֵי מִדּוֹת. אֲשֶׁרִיהֶם הַצְּדִיקִים שִׂוִּידְעִים לְשִׁים אֶת רְצוֹן לְבָם לְמַלְךְ הַעֲלִיּוֹן הַקְּדוּשׁ, וְכָל רְצוֹן לְבָם אֵינוֹ לְעוֹלָם הַזֶּה, וְלַתְּאוּהָ הַבְּטֵלָה שֶׁלוֹ. אֲלֵא יוֹדְעִים וּמִשְׁתַּדְּלִים לְשִׁים

רצונם ולהדבק למעלה, כדי למשך רצון (שלהם) של רבונם אליהם ממעלה למטה.

ומאיזה מקום נוטלים אותו רצון רבונם למשך אותו אליהם? הם נוטלים ממקום אחד עליון וקדוש שממנו יוצאים כל הרצונות הקדושים. ומי הוא? כל איש. זה צדיק שנקרא כל, כמו שנאמר (קהלת ה) ויתרון ארץ בכל היא. (תהלים קיט) על כן כל פקודי כל ישרתי. איש – כמו שנאמר איש צדיק. זהו צדיק (כל איש) בעל הבית שרצונו תמיד לגבירה, כמו בעל שאוהב את אשתו תמיד. ידבנו לבו – הוא אוהב אותה, ולבו, שהיא הגבירה שלו, ידבנו להדבק בה.

ואף על גב שאהבה רבה זה עם זה, שלא נפרדים לעולמים, מאותו כל איש, בעל הבית, בעל הגבירה, ממנו תקחו את תרומתי. דרך העולם, מי שרוצה לקחת אשתו של אדם ממנו, הוא מקפיד ולא עוזב אותה. אבל הקדוש ברוך הוא לא כך. כתוב וזאת התרומה – זו כנסת ישראל. אף על גב שכל אהבתה אליו ואהבתו אליה, ממנו נוטלים אותה להשרותה ביניהם, מאותו מקום עליון, שכל האהבה של אשה ובעלה שורה, משם תקחו את תרומתי. אשרי חלקם של ישראל, ואשרי כלם שזכו לזה.

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם. ואם תאמר, אם כך, אשר תקחו מאתו היתה צריך להיות! מה זה מאתם? מאת שני השמות (הדרגות) הללו.

עוד אמר רב יבא סבא, מאתם – מאת ס', שהוא סוד העולם העליון, מקום מדורו של הצדיק הזה שמתעטר מהאות ס', ומשם נוטל חיים להזין את כל העולמות. והכל דבר אחד, הסוד שנתן לחכמים. אשרי חלקם.

שאף על גב שהם נוטלים אותה, (פאז) לא יכולים לטל אותה אלא רק ברשות בעלה וברצונו, ולעשות עבודה של אהבה אליו, ואז באהבתו תקחו את תרומתי. וכך זה באותן העבודות של התפלה, ותקון וסדור שישראל מסדרים בכל יום. דבר אחר מאתם – מהכלל של ששה צדדים העליונים, והכל אחד.

(ד"א) מאתם – מאותם זמנים ושבתות, והכל סוד אחד. זהב וכסף ונחשת ותכלת וארגמן ותולעת שני. זהב – בסוד של יום ראש השנה, שהוא יום של זהב, יום הדין, ושולט אותו הצד, כמו שנאמר (איוב ז)

מִצָּפוֹן זָהָב יֵאָתֶה. וְכֶסֶף – זֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁמֵת־לְבָנִים חֲטָאֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁלֵּג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֵּג יִלְבִּינוּ. וְכִתּוּב (ויקרא טז) כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכְפֹּר עֲלֵיכֶם לְטַהַר אֶתְכֶם. וְנִחַשְׁתָּ – יְמֵי קָרְבָּנוֹת הַחֵג, שֶׁהֵם מְרַכְּבוֹת הָעַמִּים עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת, וְהֵם נִקְרָאִים סוּד שֶׁל הָרִי נִחַשְׁתָּ, וְלִכְן מִתְמַעֲטִים בְּכָל יוֹם וְהוֹלְכִים. וְתִכְלַת – זֶה פֶּסַח, הַשְּׁלִטוֹן שֶׁל סוּד הָאֲמוֹנָה, הַסּוּד שֶׁל צָבַע הַתִּכְלַת. וּמִשׁוֹם שֶׁהִיא תִכְלַת, לֹא שׁוֹלֵטת, עַד שֶׁמִּשְׁמִידָה וְהוֹרְגַת כָּל בְּכוֹרוֹת מִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות יב) וְעָבַר ה' לִנְגֹף אֶת מִצְרַיִם. וְלִכְן כָּל הַגִּנּוּנִים טוֹבִים בְּחִלוֹם, חוּץ מִתִּכְלַת.

וְאֲרֻגְמָן – זֶה שְׁבֻעוֹת, סוּד הָאֲרֻגְמָן, שֶׁתּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב שֶׁנִּתְּנָה בּוֹ כְּלוּלָה מִשְׁנֵי צְדָדִים – מִיָּמִין וּמִשְׂמָאל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לב) מִיָּמִינוֹ אֲשֶׁר דָּת לְמוֹ, וְזֶהוּ אֲרֻגְמָן. וְתוֹלַעַת שָׁנִי – זֶהוּ ט"ו בָּאָב, שֶׁבָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הָיוּ יוֹצְאוֹת בְּכָלִי מִלֵּילָת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איכה ד) הָאֲמָנִים עָלֵי תוֹלַע.

עַד כָּאֵן שֶׁשָּׂה צְדָדִים. מִכָּאֵן וְהִלָּא הַסּוּד שֶׁל עֲשָׂרַת יְמֵי תְּשׁוּבָה. וְשֵׁשׁ. וְעֵזִים. וְעֵרַת אֵילִם מְאָדָּמִים. וְעֵרַת תְּחָשִׁים. וְעֵצֵי שְׁטִים. וְשֶׁמֶן לְמָאֵר. וּבִשְׁמִים לְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וְלִקְטָרֵת הַסַּמִּים. וְאֲבִנֵי שֶׁהֵם. וְאֲבִנֵי מְלוֹאִים. עַד כָּאֵן תְּשֻׁעָה, כְּנֶגֶד תְּשֻׁעָה יָמִים, וְיוֹם הַכַּפּוּרִים מִשְׁלִים לְעֲשָׂרָה. וּמִכָּל אֵלָה אָנוּ נוֹטְלִים תְּרוּמַת ה' בְּכָל זְמַן וְזֶמֶן, כְּדִי לְהַשְׁרוֹת עָלֵינוּ. בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה אָנוּ נוֹטְלִים תְּרוּמַת ה', וְהוּא סוּד שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁפֶּא מִצַּד הַזֶּהָב. בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים אָנוּ נוֹטְלִים אוֹתָהּ, וְהִיא יוֹם הַכַּפּוּרִים שִׁיּוֹרְשֵׁת הַבַּת אֶת הָאֵם. בְּסָפוֹת אָנוּ נוֹטְלִים אוֹתָהּ, וְהִיא סָפָה, סוֹכְכַת וּמְגַנָּה עָלֵינוּ, וְכִתּוּב (במדבר כט) בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְּהִיָּה לְכֶם, וְזוֹהִי תְּרוּמַת ה'.

בְּפֶסַח אָף כֶּךָ אָנוּ נוֹטְלִים אוֹתָהּ, וְהִיא פֶּסַח. וְהִיא בְּאֲרָנוּ, סוּד הַגִּזְוֹן שֶׁל אוֹר הַתִּכְלַת. בְּשֻׁבוֹעוֹת אָנוּ נוֹטְלִים אוֹתָהּ, וְהִיא שְׁתֵּי הַלְחָם, וְכִתּוּב (שמות כ) וַיִּדְבַּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאֹמֶר. וְאָנוּ נוֹטְלִים מִתּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה. חֲמִשָּׁה עָשָׂר בָּאָב, הוּא עֵמֶד בְּשִׁמְחָה עַל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל. כָּל שָׂאֵר הַיָּמִים הֵם לְתַקּוֹן שְׁלָה, וְלִכְן כָּתוּב אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם.

כְּמוֹ שֶׁהֵם מִתְיַחַדִּים לְמַעְלָה בְּאֶחָד, אָף כֶּךָ הִיא מִתְיַחַדֵּת לְמַטָּה בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, לְהִיּוֹת עִמָּם לְמַעְלָה אֶחָד כְּנֶגֶד אֶחָד. הַקְּדוּשׁ

ברוך הוא אחד למעלה לא יושב על כסא כבודו, עד שנעשית בסוד של אחד כמו שלו, להיות אחד באחד. והרי בארנו הסוד של ה' אחד ושמו אחד.

סוד השבת, היא שבת שנאחזת בסוד של אח"ד, להשרות עליה הסוד של אחד. תפלת ערב שבת, שהרי אז מתיחד כסא הכבוד הקדוש בסוד של אחד, ומתקנת שישרה עליה המלך הקדוש העליון.

בשנכנסת השבת, היא מתיחדת ונפרדת מהצד האחר, וכל הדינים מעברים ממנה, והיא נשארת ביחוד של אור קדוש, ומתעטרת בכמה עטרות למלך הקדוש, וכל שליטי הרגז ובעלי הדין כלם בורחים, (ומעברים ממנה) ואין שלטון אחר בכל העולמות. ופניה מאירים באור עליון, ומתעטרת למטה בעם הקדוש, וכלם מתעטרים בנשמות חדשות. אז ראשית התפלה, לברך אותה בשמחה, בפנים מאירות, ולומר ברכו את ה' המברך. את ה' דוקא, כדי לפתח לה בברכה.

ואסור לעם הקדוש לפתח אליה בפסוק של דין, כמו והוא רחום וגו', משום שהרי נפרדה מהצד האחר, וכל בעלי הדינים נפרדו והעברו ממנה. ומי שמעורר את זה למטה, גורם לעורר כף למעלה, והכסא הקדוש לא יכול להתעטר בעטרת קדשה. שכל זמן שמתעוררים למטה אותם בעלי הדין שהיו מעברים והיו הולכים להתחבא בתוך הנקב של העפר של התהום הגדול, כלם שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדחק) בהם מלהיות במנוחה.

ואל תאמר שזהו לבדו, אלא שאין התעוררות למעלה להתעורר עד שישראל מעוררים למטה, כפי שבארנו, שכתוב (תהלים פא) בכסה ליום חגנו. לא כתוב ליום חג, אלא ליום חגנו. ולכן אסור לעם הקדוש, שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה, שהם יעוררו דין, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות מעלה ומטה כאחד.

ברכו את ה' - דוקא את, כמו שאמרנו, זו שבת של ערב שבת. ברוך ה' המברך - זו יציאת הברכות ממקור החיים, ומקום שממנו יוצאת כל ההשקאה להשקות את הכל. ומשום שהוא

המקור בסוד של אות הברית, קוראים לו המברך, הוא נביעת הבאר. כיון שמגיעים לשם, הרי הבאר ודאי מתמלאת, שאין פוסקים מימיו לעולמים.

וְלִכֵּן לא אומרים ברוך את ה' המברך, אלא ברוך ה'. שאלמלא לא מגיעה לשם נביעה מהמקור העליון, לא מתמלאת הבאר כלל, ועל זה המברך. למה הוא המברך? משום שהוא משלים ומשקה לעולם ועד. עולם ועד זוהי שבת של ערב שבת, ואנו תוקעים ברכות במקום שנקרא מברך. וכיון שמגיעים לשם, כלם לעולם ועד. וזהו ברוך ה' המברך. עד כאן הגיעו ברכות מהעולם העליון, וכלם לעולם ועד, להתברך ולהיות משקה ולהיות שלם כראוי, מלא מכל הצדדים.

ברוך - זהו המקור העליון שכל הברכות יוצאות ממנו. וכשהלבנה נשלמת, קוראים אותה כך לתחתונים, אבל ברוך מקור העליון, כפי שאמרנו. ה' - זה אמצעי של כל הצדדים העליונים. המברך - זה שלום הבית, נביעת הבאר, להשלים ולהשקות הכל. לעולם ועד - זה העולם התחתון שצריך להתברך. ושמן ומשחה של ברוך ה' והמברך, הכל הוא לעולם ועד.

(מברך, כמו שנאמר (בראשית מט) בן פרת) ולכן הברכה הזו צריכים כל העם לברך, ובערב שבת, ברצון הלב ובשמחה צריך להתחיל בתחלה בברכה הזו, שתתברך השבת הזו של ערב שבת (בלילה) מהעם הקדוש כראוי בברכה הזו.

(ברכו) כשמתחילים ישראל לברך, קול הולך בכל הרקיעים, שמתקדשים בקדשת ערב השבת: אשריכם העם הקדוש שאתם מברכים ומקדשים למטה כדי שיתברכו ויתקדשו למעלה כמה מחנות עליונים קדושים. אשריהם בעולם הזה, ואשריהם בעולם הבא. ולא מברכים ישראל את הברכה הזו, עד שמתעטרים בעטרות של נשמות קדושות, כפי שאמרנו. אשרי העם שזכו להם בעולם הזה, לזכותם לעולם הבא.

בְּלִילָהּ זה שמוש של החכמים באלו הנשמות הקדושות שמתעטרות בהם, ואף על גב שהרי בארנו והכל אחד. ובכל מקום שתמצא לחכמים בדבר הזה בצד זה, ולפעמים בצד זה - הכל הוא אחד, ודברים הללו הרי כבר בארנו. אבל בפעם הזו

שכלם מתעטרים בנשמות ורוחות חדשות יתרות קדושות, אז הוא הזמן של השמוש שלהם, כדי שיהיה שפע לאותו שמוש (תשמיש) בשפע של קדשה במנוחה עליונה, ויצאו בניהם קדושים כראוי.

סוד זה נתן לחכמים. בשעה שנחלק הלילה, בלילה הזה הקדוש ברוך הוא רוצה להכנס לגן שלמעלה. וסוד זה, בימי החל הקדוש ברוך הוא נכנס לגן ערן שלמטה להשתעשע עם הצדיקים ששורים שם, ובשבת, באותו ליל שבת, הקדוש ברוך הוא נכנס לגן שלמעלה, בסוד המקור העליון.

משום שבימי החל כל נשמות הצדיקים כלן שורות בגן שבארץ, וכשמתקדש היום בערב השבת, כל אותם מחנות של מלאכים קדושים שממנים בתוך הגן שלמטה, כלם מעלים את אותן נשמות ששורות בתוך הגן שלמטה, להכניס לאותו הרקיע שעומד על הגן, ומשם מזדמנות מרכבות קדושות שסוכבות את כסא הכבוד של המלך, ומעלים אותם את כל אותן נשמות לגן שלמעלה.

כיון שהרוחות הללו עולות, אז רוחות קדושות אחרות יורדות להתעטר בהם העם הקדוש. אלו עולות ואלו יורדות.

ואם תאמר, הרי הגן שבארץ ביום השבת יושב בריקנות בלי נשמות צדיקים - לא כך, אלא נשמות הולכות ונשמות באות, נשמות עולות ונשמות יורדות. נשמות הולכות מתוך הגן, ונשמות באות לתוך הגן. כל אותן נשמות הצדיקים שמתלבנות בימות החל, וטרם שנכנסו לתוך הגן, בשעה שאלו יוצאות - אלו נכנסות, והגן לא נשאר ריק, בסוד לחם הפנים ביום הלקחו.

ואם תאמר, כשחוזרים בימות החל, במה (במה) נמשכים המקומות לארץ ולרחב ולרום בגן, ולא נודע? כמו סוד ארץ הצבי, שהיתה נמשכת לכל הצדדים ולא נודע. כמו הצבי, שכל מה שגדל, עורו גדל לכל צד ולא נפר. ויש במה נשמות, שפיון שעולות, שוב לא יורדות.

נשמות עולות ונשמות יורדות להתעטר בהן העם הקדוש. ובערב שבת הוא גלגול הנשמות, אלו הולכות ואלו באות, אלו עולות ואלו יורדות. מי ראה כמה מרכבות קדושות שמשוטטות לכאן ולכאן. כלן בשמחה, כלן ברצון באלו הנשמות לעטר את העם הקדוש, לעטר לכמה צדיקים, גן העדן שלמטה, עד שעה שהכרוז

עומד וקורא: מקדש מקדש. אז נמצאת מנוחה ושוכך הפל. וכל רשעי הגיהנם שוככים במקומם ויש להם מנוחה. וכל הנשמות מתעטרות, אלו למעלה ואלו למטה. אשרי העם שזה חלקם.

בַּחֲצוֹת ליל שבת, כשהחכמים מתעוררים לתשמישם, אותה רוח עליונה שמתעטרים בה כשמתקדש היום, בשעה שהם ישנים במטותיהם, והנשמות האחרות שלהם רוצות לעלות לראות בכבוד המלך, אז אותה רוח עליונה שיורדת בערב שבת, נוטלת אותה נשמה, ועולים למעלה, ורוחצת נשמה אחרת בפשמים של גן העדן, ושם רואה מה שרואה.

וּבְשִׁיזְרֻדָּת לשרות במקומה בחצות הלילה, אותה נשמה שבה למקומה, וצריכים אותם החכמים לומר פסוק אחד של התעוררות של אותה רוח עליונה קדושה של עטרת השבת, כמו (ישעיה סא) רוח ה' אלהים עלי יען משח ה' אותי לבשר ענוים וגו'. (יחזקאל א) בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו ובהנשאם מעל הארץ וגו', אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו וגו'. משום שמתעטרות באותה רוח בהתעוררותם לשמחת התשמיש, ויהיה שפע של אותה רוח עליונה של השבת באותו תשמיש מצוה.

רַב המנונא סבא, כשהיה עולה מהנהר בערב שבת, היה יושב רגע אחד ומרים עיניו, והיה שמח והיה אומר שהיה יושב לראות את שמחת המלאכים העליונים, אלה עולים ואלה יורדים. ובכל ערב שבת יושב אדם בעולם הנשמות. אשרי מי שיודע בסוד רבונו.

בְּשִׁמְאִיר היום ביום שבת, עלית השמחה עולה בכל העולמות במנוחה בשמחה. אז (תהלים ט) השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע. מי השמים? אלו שמים שהשם העליון נראה בהם, שהשם הקדוש רשום בהם.

מִסְפָּרִים – מה הם מספרים? אם תאמר כמי שמדבר ספור דברים – לא כן. אלא שמאירים ונוצצים בהתנוצצות של אור עליון ועולים בשם שכולל באור של שלמות עליונה.

וּמַה הוא הספור? שנוצצים באור של שלמות הספר העליון. ולכן עולים בשם שלם, ומאירים באור שלם, ונוצצים בהתנוצצות שלמה. הם נוצצים ומאירים בעצמם מתוך אור של התנוצצות הספור העליון, ונוצצים ומאירים לכל צד וצד (לכל כבוד וכבוד) שנדבקים בו.

שְׁהָרִי מֵהֶם, מֵאוֹתָהּ סְפִירִיּוֹת וְאוֹר מְאִירָה כָּל טִבְעַת וְטִבְעַת וְנוֹצְצַת
בְּהִתְנוּצְצוֹת, מִשּׁוֹם שְׁבִיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטְרִים הַשָּׁמַיִם וְעוֹלָיִם בְּשֵׁם
הַקָּדוֹשׁ יוֹתֵר מִבְּשֵׁאֵר הַיָּמִים.

וּמַעֲשֵׂה יָדָיו – אוֹתוֹ הֵטַל הָעֲלִיּוֹן שְׁמַאִיר מִכָּל הַצְּדָדִים הַגְּנוּזִים,
שֶׁהוּא מַעֲשֵׂה יָדָיו, וְתִקְוֵנוּ – שְׁמַתְתַּקֵּן בְּיוֹם הַזֶּה מִכָּל
שְׂאֵר הַיָּמִים.

מִגִּיד הָרְקִיעַ – מֵה מִגִּיד? מוֹשֶׁךְ וְשׁוֹפֵעַ לְמִטָּה מֵרֹאשׁ הַמָּלָךְ, מְלֹא
מִכָּל צְדָדָיו. הָרְקִיעַ – אוֹתוֹ הָרְקִיעַ שֶׁהוּא מְבוּעַ הַבְּאָר, וְזֶהוּ
אוֹתוֹ נִהַר שְׂיוּצָא מֵעֵדֶן, וְזֶהוּ שְׁשׁוֹפֵעַ וּמוֹשֶׁךְ לְמִטָּה שֶׁפֶעַ שֶׁל טַל
עֲלִיּוֹן שְׁמַאִיר וְנוֹצֵץ בְּהִתְנוּצְצוֹת מִכָּל הַצְּדָדִים. וְהָרְקִיעַ הַזֶּה מִשְׁפִּיעַ
לוֹ בְּמִשְׁיכָה שֶׁל אֶהְבָּה וְתִשׁוּקָה לְהִשְׁקוֹת הַשְּׁקָאֵת הַשְּׁמַחָה לְעָרֵב
שַׁבָּת. וְכִשְׁשׁוֹפֵעַ וּמוֹשֶׁךְ אוֹתוֹ הֵטַל שֶׁל הַבְּדֵלָח, הַכֹּל (שׁוֹפֵעַ) מְלֹא
וְשָׁלֵם בְּאוֹתִיּוֹתָיו הַקָּדוֹשׁוֹת בְּכָל אוֹתָם שְׁבִילִים קְדוֹשִׁים. כִּיּוֹן שֶׁהַכֹּל
מִתְחַבֵּר בּוֹ, נַעֲשֶׂה בּוֹ דֶרֶךְ לְהִשְׁקוֹת וּלְבָרֵךְ לְמִטָּה.

יּוֹם לְיוֹם – יּוֹם לְיוֹם וְטִבְעַת לְטִבְעַת. עֲכָשׁוּ מְדַבֵּר הַכְּתוּב בְּדֶרֶךְ פָּרֹט
אֵיךְ הַשָּׁמַיִם מְסַפְּרִים וּמִתְקַנִּים בְּסְפִירִיּוֹת וּבְהִתְנוּצְצוֹת עֲלִיּוֹנָה
לְכָבוֹד הַזֶּה, וְאֵיךְ שׁוֹפֵעַ וּמוֹשֶׁךְ אוֹתוֹ הָרְקִיעַ שֶׁפֶעַ שֶׁל טַל עֲלִיּוֹן.
וְאוֹמֵר, יּוֹם לְיוֹם יִבִּיעַ אִמֵּר. יּוֹם לְיוֹם וְדִרְגָּה לְדִרְגָּה, יִחְוָה (אוֹחֵז)
לְהַכְּלִל זֶה בְּזֶה וְלְהָאִיר זֶה מִזֶּה מֵאוֹתָהּ סְפִירִיּוֹת שְׁנוּצְצִים וּמְאִירִים
הַשָּׁמַיִם לְכָבוֹד הַזֶּה. יִבִּיעַ – כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מִבְּעַ אֶתְעַבֵּד וְגו'. מִמְּהָרִים
לְהָאִיר זֶה מִזֶּה וְלְהִתְנוּצֵץ זֶה מִזֶּה מֵאוֹתוֹ סְפִירִיּוֹת וְהִתְנוּצְצוֹת.

אִמֵּר – כָּלֵל שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת וְהַשְּׁבִילִים שְׂיוּצְאִים מֵאֵב וְאֵם, וְאוֹתוֹ
רֹאשׁ שְׂיוּצָא מֵהֶם, שֶׁהוּא בֶּן בְּכוֹר. אֶלֶף – אָבָא. וְכִשְׁהוּא
עוֹלָה וְיוֹרֵד, מִתְחַבֵּרֵת מ' עִם א', וְהִיא אֵם. ר' – רֹאשׁ הַבְּכוֹר.
כְּשֶׁמִּתְחַבֵּרֵת כָּל הָאוֹתִיּוֹת – אִמֵּר. זֶה אוֹר שֶׁל אָב וְאֵם וְהַבֶּן הַבְּכוֹר,
וּמְאִירִים זֶה בְּזֶה בְּחִבּוּר אֶחָד. שׁוֹלֵט בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. וְלִכְּן הַכֹּל נִכְלָל
זֶה בְּזֶה, כְּדִי לְהִיּוֹת אֶחָד. וְלִכְּן מִמְּהָרִים זֶה בְּזֶה אוֹתוֹ אִמֵּר, שְׁלִיט
עֲלִיּוֹן, לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד.

וּכְשֶׁכָּבֵדָה זֶה נִשְׁפָּע וְנִמְשָׁךְ לְרְקִיעַ הַזֶּה, אֲזִי הוּא מִשְׁקָה וּמְאִיר לְמִטָּה,
לְכָבוֹד אֵל הַזֶּה, לְעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת בְּדִיוּקָן אוֹתָם הַשָּׁמַיִם
שְׁמַאִירִים לְאוֹתוֹ כְּבוֹד אֵל. (וְזֶהוּ שְׁכַתוּב)

וְלִילָהּ לְלִילָהּ יַחְוָה דַּעַת – מִרְכָּבוֹתֶיהָ (ו' לז) שֶׁהֵן גּוֹף הַכֶּסֶּא, וְכָלֵן נִקְרָאוֹת לַיְלֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים טז) אֵף לַיְלֹת יִסְרוּנִי כְלִיּוֹתַי. מִרְכָּבָה עֲלִיוֹנָה נִקְרָאת יָמִים, יוֹם לְיוֹם. מִרְכָּבָה תַּחְתּוֹנָה נִקְרָאת לַיְלֹת, לַיְלָה לְלִילָהּ.

יַחְוָה דַּעַת. יַחְוָה – יַחְיָה. יַחְיָה תּוֹלְדוֹת, שְׁהֵם (בְּהֵם) שְׁמִים. וְאִם תֹּאמַר, יַחְוָה לֹא יַחְיָה – בֵּא וּרְאֵה, כְּתוּב (בראשית ג) וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה, כִּי הִיא הִיְתָה אִם כָּל חַי. חַוָּה וַחְיָה בְּמִלָּה אַחַת עוֹלָם. וְעַל שֶׁהִסְתַּלְּקָה (זוה הסתלקה) י' וְנִכְנְסָה ו', שֶׁהוּא כְּרֵאוֹי, שֶׁהָרִי ו' הוּא חַיִּים וְדַאי, וְעַל זֶה חַוָּה וַחְיָה, י' (קטנה נוטלת) נוֹטְלַת חַיִּים מו'. אֵף כָּאֵן יַחְוָה – יַחְיָה.

דַּעַת – זֶהוּ סוּד הַשְּׁמַיִם. מֵה שְׁמַיִם שִׁשָּׁה צְדָדִים, אֵף כָּאֵן שִׁשָּׁה צְדָדִים בְּאוֹתָן תּוֹלְדוֹת שְׁיַחְיָה כְּמוֹ שָׁלוּ. וְלִכֵּן יוֹם לְיוֹם נִכְלָל בְּדַרְגָּה עֲלִיוֹנָה – אִמְ"ר. וְלִילָהּ לְלִילָהּ – בְּסוּד שֶׁל הַזְּכָר שֶׁמֵאִיר לָהּ, שֶׁהוּא שְׁמוֹ (שְׁמִים), דַּעַת.

וּמִשּׁוֹם שֶׁאִמְרָה הַזֶּה הוּא סוּד עֲלִיוֹן, וְלֹא כִּשְׁאָר הָאֱמִירוֹת, חִזּוֹר עָלָיו הַפְּסוּק וְאִמְרָה, אֵין אִמְרָה וְאֵין דְּבָרִים, כִּשְׁאָר אֱמִירוֹת הָעוֹלָם. אֲלֹא הָאִמְרָה הַזֶּה הוּא סוּד עֲלִיוֹן בְּדַרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שֶׁאֵין שֵׁם אֱמִירוֹת וְדְבָרִים, וְלֹא נִשְׁמְעוּ כִּשְׁאָר הַדְּרָגוֹת שֶׁהֵן סוּד הָאֱמוּנָה, שֶׁהֵן קוֹל שֶׁנִּשְׁמָע. אֲבָל אֵלֶּה לֹא נִשְׁמְעוּ לְעוֹלָמִים, וְזֶהוּ שֶׁכְּתוּב בְּלִי נִשְׁמָע קוֹלָם.

אֲבָל בְּכָל הָאֶרֶץ יֵצֵא קִנּוֹם, אֵף עַל גִּב שְׁהֵם נִסְתָּרִים עֲלִיוֹנִים שֶׁלֹּא נוֹדְעוּ לְעוֹלָמִים, הַשְּׁפַע וְהַמְּשִׁיכָה שֶׁלָּהֶם נִמְשָׁךְ וְשׁוֹפֵעַ לְמַטָּה. וּמִשּׁוֹם אוֹתָהּ מְשִׁיכָה יֵשׁ לָנוּ אֱמוּנָה שֶׁלָּמָּה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם מְדַבְּרִים סוּד אֱמוּנוֹת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָן דְּרָגוֹת כְּאֵלוֹ נִתְגַּלּוּ וְלֹא הָיוּ נִסְתָּרִים וּגְנוּזִים. וְזֶהוּ וּבִקְצֵה תִּבְלַת מְלִיחָה – מֵרֵאשׁ הָעוֹלָם עַד סוֹף הָעוֹלָם מְדַבְּרִים אוֹתָם חֲכָמֵי הַלֵּב בְּאוֹתָן דְּרָגוֹת גְּנוּזוֹת, אֵף עַל גִּב שֶׁלֹּא נוֹדְעוּ.

אֲבָל בְּמָה הֵם נוֹדְעִים? מִשּׁוֹם שֶׁלְשִׁמְשׁ שֵׁם אֵהָל בְּהֵם. מִשּׁוֹם הַשְּׁמָשׁ הַקְּדוֹשָׁה, שֶׁהִיא מְשַׁכֵּן מֵאוֹתָן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת, וְהוּא אוֹר שֶׁנוֹטֵל כָּל הָאוֹרוֹת הַגְּנוּזִים וְאוֹתָהּ מְשִׁיכָה שֶׁלָּהֶם, וּבִגְלָלוֹ נִרְאִית הָאֱמוּנָה בְּכָל הָעוֹלָם.